

Но чичо Сърпанко изведнаж се начумери, изгледа сърдито Сандя и го сгълча:

— Тичай в къщи да те измият! Оплескал си се като куминджия!

Към обед хората се разпръснаха. В двора останаха само чичо Сърпанко и двоица работници, които прехвърляха голяма, тежка мушам вжру вжршачката.

II.

От сутрин до вечер не се мярваше жива душа из селото. Мало и голямо работеха на полето.

У чичови Сърпанкови останаха само двама души: полусляпата баба Санда, майката на чичо Сърпанко, и Сандю, който наглеждаше кокошките и гжските.

Първите два-три дена всичко беше наред.

— Много ме слуша Сандю, — думаше вечер баба Санда на чича Сърпанка. — И водица ми подава, кога ожаднея, и чисти из къщи като момиче.

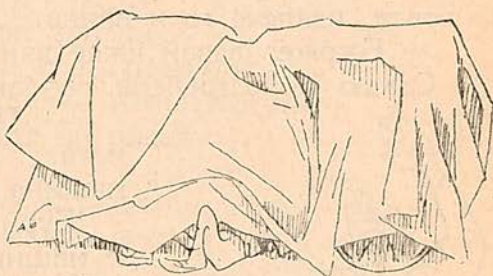
Но, минала — неминала седмица, Сандю почна да се губи нейде.

Всеки ден той споходаше вжршачката, подигаеше мушамата ту тук, ту там, отбурмяваше с

един намерен ключ в долапчето на машината разни бурми, чукаше, пилеше...

Някои части на вжршачка се разклатиха. Други попадаха по земята. Но тежката мушам покриваше всичко.

А чичо Сърпанко чакаше с четири очи времето за вжршитба.

III.

Времето за вжршитба дойде. Тежки снопи и кржси покриха полето.

В един от тези усилни и работни дни, дойдоха у чичови Сърпанкови двама души с каскети и сини ризи.

— Тука е, майсторе, — поведе ги чичо Сърпанко към вжршачката: — Да я сгласим и да почнем вече...